

מועדי כניסת השבת

הדלקת נרות	מוצאי שבת
ירושלים: 4.25	ירושלים: 5.40
תל-אביב: 4.39	תל-אביב: 5.42
חיפה: 4.29	חיפה: 5.40
ביתר עילית: 4.39	ביתר עילית: 5.40
רבינו תם: 6.19	רבינו תם: 6.19
הנץ החמה: 6.36	
סוף זמן ק"ש למג"א: 8.35	
סוף זמן ק"ש להגר"א: 9.11	
סוף זמן תפילה למג"א: 9.40	
סוף זמן תפילה להגר"א: 10.04	

גליז 30

צמאה נפשי

פרשת בא תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

"וּלְקַחְתֶּם אֶגֶדַת אֲזוּב" (שמות י"ב כב')

"עַל יְדֵי אֲזוּב שֶׁהוּא שֶׁפֶל שְׂבָאִילָנוֹת גָּאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל" (מדרש רבה בא י"ז)

עיקר הגדולה של האדם זה רק שפלות וענווה, כי רק מי ששכן לעפר הוא יקום בתחיית המתים ויזכה לחיים נצחיים כמו שאנו אומרים בתפילת שמו"ע "ומקיים אמונתו לשיני עפר", כמה שאדם יותר בשפלות, יותר בענווה, אז ככה הוא יזכה לתחיית המתים, לחיים נצחיים, וכמה שנאסוף נקודות של שפלות כל יום ככה נזכה לחיים נצחיים, לתענוג עולם הבא כמ"ש "הקיצו ורגנו שוכני עפר" (ישעיה כ"ז).

בכל ביוזין שאדם מקבל הוא אוסף עוד שפלות, כמה שמשפילים את האדם, כמה שמבזים את האדם הוא צריך לשמוח בזה. אם אתה יודע שמישהו יבזה אותך ברחוב אז כדאי שתלך לטבול במקווה קודם, כי על ידי הביוזין בא כזה אור גדול אז כדאי שתיגש לטבול כדי שיהיו לך כלים לקבל את האור הגדול הזה, על ידי ביוזין בא כזה אור גדול לאדם שלא יבוא על ידי שום מצווה שבעולם, הביוזין הופך את האדם ל"אין", ועל ידו זוכה האדם לכזה אור אלוהי, כזה אור גדול, אור אין סוף, אור שלמעלה מכל העולמות מקיף כל עלמין, טוב כל עלמין. על ידי שנאסף כמה שיותר נקודות של שפלות, ככה נזכה ליותר אור אלוהי ליותר אור אין סוף.

דוד המלך אומר בתהלים "תחטאני באזוב ואטעה, תכבסני ומשלג אלבין" - תחטאני באזוב! אני רוצה להיות אזוב, אני רוצה להיות מושפל, שכולם ידרכו עלי, כולם יצחקו עלי, ישפילו אותי, רק זאת התשובה האמתית, אני צריך לדעת שאני הכי גרוע מכולם, אני עשיתי הכי הרבה עברות מכולם, אני השחתתי יותר מכולם, אני רק מבקש "תחטאני באזוב ואטעה, תכבסני ומשלג אלבין" אני רוצה להיות אזוב כמו אזובי הקיר, אזוב שכולם דורכים עליו, משפילים אותו, אני רוצה כל החיים להיות אזוב.

יש שתי דרגות בתשובה. יש דרגה בתשובה שמבזים אדם והוא שותק, וזה נקרא "הנעלבים ואינם עולבים שומעים הרפתם ואינם משיבים" - מבזים אותו והוא שותק, הוא לא עונה, "וידום אהרן". אבל יש דרגה של "עושים מאהבה ושמחים ביסורים", שזוכה לעלות לדרגה יותר גבוהה, שמבזים אותו, ומשפילים אותו, והוא כל היום שמה, שר ומנגן, מקבל את העלבונות בשמחה, באהבה, בשירים, כל ביוזין זה משחה לפצעים, רפואה לפצעים, כשמבזים אותו הוא מרגיש שמורחים ומשחים לו משחה לפצעים שלו, כל הגוף שלו הוא פצע וחבורה "מכך רגל ועד ראש אין בו מתום" הוא מרגיש שכל ביוזין זה רפואה למחלות שלו, כל ביוזין זה מים טהורים - "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם".

שפלות וענווה זה בלתי גבול, כשנתייחס לאדם ביוזין הופכים אותו לאין סוף, הפכו אותו לבלתי גבול - לאין, עכשיו כשהוא בלי גבול הוא יכול להרגיש את האור האלוהי, אומרים עליו "האדם הזה הוא כלום, הוא לא שווה, הוא שקרן, הוא צבוע", וכל מה ששיגעו הוא נהיה יותר אין, ואז באים לו כל ההצלחות וכל השפע. אדם מקבל ביוזין אחד - זה מיליון הצלחות, אחרי הביוזין לא נגמרים ההצלחות ולא נפסק השפע, הוא נהיה משביר לכל עם הארץ, הוא זוכה לשפע אין סופי "ויסוף הוא המשביר לכל עם הארץ" יוסף נהיה המשביר לכל הארץ, כי אחרי שמכרו אותו ובזו אותו, הוא נהיה אין וכל השפע עבר דרכו, אז כמה שאדם מקבל יותר ביוזנות יש לו יותר שפע ויותר הצלחה.

לפעמים כשמבזים את האדם, הוא אומר - "מבזים אותי כי אני צדיק!", כי אני עובד ה' "זו גאוה, צריך לא לקבל גאוה מהביוזין, אלא באמת צריך לחשוב מבזים אותי כי זה מגיע לי, כי אני לא צדיק ולא חסיד, לא לומד תורה כראוי, לא שומר את העניינים, אני באמת רשע!" צריך להיות מודה על האמת. אם אחד אומר לך אתה רשע! צריך לחשוב ברוך ה' הוא אמר לי את האמת, אדם חייב להודות על האמת, בזמן שבא משהו ומזכיר לי מי אני עלי לנשק אותו, לנשק את כפות רגליו, שהוא אמר לי את האמת. ישנה אימרה 'שנא את האוהב ואהב את השונא' - את השונאים אתה צריך לאהוב, אדם צריך כמה שיותר שידברו עליו, שיבזו אותו, האוהבים זה סתם! את האוהבים צריך לשנא, האוהב שלך הוא רק מחנך לך, מטשטש אותך, הוא מכניס אותך לאשליות שאתה צדיק, שאתה בסדר, - 'שנא את האוהב! אבל 'תאהב את השונא' זה שמוכיח אותך שמבזה אותך, אותו תאהב! אותו אתה צריך לשים על השכם שלך, אז מה יקרה אם יש אחד שיגיד לך את האמת? מה כבר יצא לך מהחברים שמכבדים אותך ומחניפים לך?

הרבי מביא בליקוטי מוהר"ן בתורה ר"ס שעי" מסירות נפש נעשים ייחודים, וכשאין צדיקים שעושים את הייחודים הנ"ל כשאין מי שקם חצות, אין מי שבוכה בחצות לילה, ואין מי שעובד את ה' במסירות נפש ממש, אז אין ברירה אלא לעשות את הייחודים על ידי נפשות שנהרגות, על ידי הריגות. אבל יש אפשרות אחרת לעשות את הייחודים הנ"ל זה על ידי שמקבלים ביוזנות באהבה. אדם שמקבל ביוזנות באהבה אז הוא מציל את הדור מהריגות, כל פעם שאדם מקבל ביוזין בשמחה, שידע שהוא מציל עכשיו יהודי מהריגה. וכמה שהוא יותר מפורסם, יותר חשוב ובכל זאת מבזים אותו ומדברים עליו והוא מקבל באהבה אז הוא יותר מציל את הדור מהריגות. ויש צדיק שעושה את זה בכוחו, שמחפש כל מיני תכסיסים איך שידברו עליו, איך שיבזו אותו, הרבי אומר "הוא עושה את זה ברצונו ובדעתו" על ידי זה הוא עושה את הייחודים הכי גבוהים והכי גדולים, זה נקרא שהוא מוסר את נפשו על קידוש ה', הוא מוסר את השם שלו, כי השם זה הנפש, וכולם דוברים עליו דברים שלא היו ולא נבראו, ובכך הוא מציל את כלל ישראל משפיכות דמים, כי בזה ששופכים לו את הדם כל רגע וכל שניה והוא מקבל הכול בשמחה ובאהבה עי"ה הוא מציל את ישראל מכל הגזרות, מכל הפורעניות שאמורות לבוא עליהם ח"ו. לכן כל אדם שרואה שמבזים אותו, פשוט שיקבל באהבה כי מי יודע מכמה גזרות הוא מציל את ישראל. רבינו אמר (שיח שרפי קודש ב"ה) (סו"ה) "החולק, אני איני יכול לשנא אותו" - אני לא יכול לשנא שום חולק, שום שונא, איך אפשר לשנא חולק? הם עושים לי כאלה טובות, כאלה טובות הם עושים לי, ואני רואה ממש בחוש את הטובות שהם עושים לי, כי כשהולקים עליי ומדברים עליי נפתחים לי כאלה אורות שאני ממש רוצה לנשק אותם, לחבק אותם.

אדם מקבל ביוזין באותו רגע הוא קיבל מיליון דולר. מסופר על ר' זושא ורבי אלימלך מליז'נסק שהגיעו לאיזה אכסניה, היו שם כמה שיכורים שהתחילו לתת שם בעיטות אחד לשני עד שראו את ר' זושא, הוא היה יותר פנימה מר' אלימלך והתחילו לתת לר' זושא מכות, בעיטות כמעט שברו לו את כל העצמות, ואמר ה'נועם אלימלך' לרבי זושא - אחי, אתה לוקח הכול, אתה לוקח את כל המכות לעצמך, אני גם רוצה מכות, ביוזנות, אני גם רוצה עולם הבא, מה איתי אני לא בן אדם, לא מגיע לי קצת? אני גם רוצה ליכרות, תן קצת גם לי! מה הכל בשבילך? שעה שלמה הוא משדל אותו, בוכה לפניו שיחליף איתו מקום - לבסוף שיכנע אותו. ה'נועם אלימלך' נכנס פנימה כדי שיתנו לו מכות ור' זושא יצא החוצה ואיך שהם מתחלפים אומרים הגויים, אומרים השיכורים, מספיק להרביץ לאחד, בואו נרביץ לשני שבחוץ! והרביצו עוד פעם לר' זושא, - אמר ר' זושא לר' אלימלך, אתה רואה הכל מגיע לי, אין אדם נוגע במוכר לחבירו כמלוא נימה.

בעלבון אחד מכפרים לאדם חטאים של אלפי גלגולים, בעלבון אחד מכפרים לבן אדם ממש אין סוף עוונות, עם עלבון אחד שמעליבים את הבן אדם הוא יכול ליכרות מה שהוא לא יזכה עם אלפי עבודות, כל ביוזין שהוא אלפי תעניות, אלפי סיגופים, זה במקום להכנס לתוך האש, במקום להכנס לתנור אש, אדם לא יודע איזה תיקונים אלה - "עץ לא ראתה אלוקים וזולתך".

תפילה לעני

מאת מורנו הרב שליט"א

אנא רחום וחנן כל יכול, זכה אותי לקבל את כל הביזיונות שבעולם בשיא השמחה, ולדעת שכל הביזיונות הם צרופי כבוד לה' יתברך, כמו שכתוב "ובהיכלו כולו אומר כבוד" ואזכה לקיים מאמר חז"ל (שבת פח:), הנעלבים ואינם עולבים שומעים הרפתם ואינם משיבים, עושים מאהבה ושמחים ביסורין, עליהם הכתוב אומר "ואוהבו כצאת השמש בגבורתו" ואזכה מעתה לא לבעוס לעולם, אפילו על מי שעושה לי את כל היסורים ואת כל העלבונות, ואני רק אוהב אותו בלב שלם, כי גם הוא נשמה אלוקית החצובה מכסא הכבוד.

שמך יועבר לברכה
אצל הרב שליט"א
לזרע בר-קיימא, לרפואה
לפרנסה, לעילוי נשמה וכו'
052-7602440 052-7639126
toratbreslev@gmail.com

קריאת קודש לכל קהל קוראי העלון "צמאה נפשי"

לאור בקשת הרב אליעזר ברלנד שליט"א להפיץ את העלון בארץ ובעולם ביתר שאת וביתר עוז ובשל הוצאות הכרוכות בכך אנו מבקשים מהציבור היקר להשתתף, לזכות ולקחת חלק במצוה חשובה זו. כל תרומה תתקבל בברכה.

פני מלך

ניגון של אמונה

ללכת עם אמונה ועם ניגון, ולפעמים עם שתיקה, עד שמצליחים לראות משהו. אתה בבעיה עם משהו? תשתוק. אל תענה. שיחשבו כולם שאתה גולם, שאתה לא מבין כלום. עד שיעבור הגל הזה. אתה לא תישאר שם כל הזמן, יבואו מצבים טובים יותר. תשתוק עד שתזכה להרגיש את ה', לשמוע את הניגון, ניגון של אמונה, ניגון של הצדיק.

כל הדיבורים לא עוזרים כלום. רק הניגון. זה מה שהחזיר את האפיקורסים הכי גדולים בתשובה. שמעו דבורים בלי סוף ולא השתכנעו. אך שמעו את היהודי בחדר הסמוך מתפלל תפילת שחרית בכוח ניגון מתוק שזה הספיק להם להבין שזה מה שהם רוצים. זו הרחמנות של ה'. לעמוד בנסיין הזה של החלל הפנוי, לא לראות את ה' בכלל, לא להרגיש את ה' בכלל, ואין תשובה לקושיות שמתעוררות, אבל בעצם יש תשובה. התשובה היא שתיקה. שתיקה זה דבר עצום. כשמשנה רבנו עלה למרום וראה מה שראה, שאל את הקב"ה מדוע לא תיתן תורה על ידי רבי עקיבא, שהוא ראוי יותר ממני, מה ענה לו ה'? שתוק! כך עלה במחשבה לפני. כשיבקש משה לראות את שכרו של רבי עקיבא, אז ה' הראה לו איך סורקים את בשרו במסירות של ברזל. זו תורה וזה שכר, שאל משה? שתוק, כך עלה במחשבה לפני. זו היתה התשובה. שתוק. זה נראה שבעצם אומרים לו אל תשאל שאלות, תשתוק. אבל לא! השתוק הזה פרושו - פה זה שתיקה. פה זה לא דבור. שתיקה עליונה. שתיקה שהיא בעצם שתיקה מתוקה, נפלאה, אתה לא צריך לדבר, אתה כאילו מרגיש דברים. אתה מאמין. ופתאום נהיה מזה ניגון. אז ישיר משה. תבואי תשורי מראש אמנה. ניגון של אמונה. ניגון של האור אין סוף."

אתה נמצא בחלל הפנוי. וזה הנסיון שלך, זו ההתמודדות שלך, אתה לא מתבלבל, אתה מנסה להמשיך כמה שיותר אור לתוך החלל הפנוי. אתה מנסה לגלות את הנקודה הקטנה הזו, המיוסרת, אך גם מונגת, הנקודה של החיבור אל ה'. זוהי הרחמנות של ה'. שהוא רוצה לתת לנו את התענוג הזה שביגיע כפינו נגלה את האלוקות בתוך החלל הפנוי. שהוא נותן לנו לעשות עבודה עצמית ולראות שאת האור האלוקי האמיתי אי אפשר לראות אותו כשה' הוא אין סוף. אפשר לראות אותו רק כשלא רואים את ה'. ושמה עושים את העבודה. בתוך החלל הפנוי הזה, בתוך החושך והערפל, בתוך ההסתרה הגדולה הזו - יש משהו. יש טיפה אור. צריך

יכולים להיות לאדם כל מיני מצבים. יכול להיות מצב של צרות קשות ח"ו, או דברים פשוטים יותר - שום דבר לא מסתדר: הפרנסה, חינוך הילדים, שלום בית, או - שאדם לא מסתדר עם עצמו. קשה לו לכוון בתפילה, וקשה לו להיות בשמחה וכו'. כל זה משום שהוא לא רואה את ה' על ידו. הוא נמצא בחלל הפנוי. הוא נמצא באין, לא ביש. נכון, ה' נמצא בכל מקום אך לא כל הזמן אדם מרגיש בפנים את האלוקות. כל אחד והדרגה שלו. יש זמנים כאלה ויש זמנים אחרים. לפעמים נראה כלפי חוץ שהוא דווקא בתוך היש, לא בתוך האין. הוא נמצא בכוח שמחה. מוחתן ילד, עושה בר מצוה לילד, קיבל איזה פיס גדול, יש לו איזה הצלחה גדולה, פתאום נהיה לו שלום בית גדול, הילד הצליח להיכנס לישיבה מצוינת שהוא לא חשב שהוא יצליח, פתאום כאלה הצלחות, פתאום כאלה דברים נפלאים, והוא כזה שמח שלא יתואר בעולם. אבל הוא נמצא בחלל הפנוי. הוא לא רואה את ה'. הוא רואה את עצמו עם השמחה שלו, עם ההצלחות שלו. חלל פנוי זו הסתרה. כשאני לא רואה שום נקודה טובה. לא בעצמי ולא באחרים.

לראות נקודה טובה זה לראות פרדסים, לראות כרמים מלאים בפירות, מלאים בנקודות טובות. אך יש מצבים שאדם לא רואה שום נקודה טובה. רואה רק מגרשים ריקים. פתאום נהיה לו חושך בעינים. והוא פתאום רואה שאין לו שום נקודה טובה. והוא לא יודע מה לעשות. פתאום נעלם לו הכל. האור האלוקי נעלם, לא רואה כלום. לפני כן אמרת תהילים, שרת, רקדת, אמרת מילה מילה בדבקות, עשית חסדים. ופתאום - אתה לא מרגיש את ה', אתה שוב אוכל, שותה, מפטפט, באותו רגע

פרפראות התורה

"ולמען תספר באזני בן ובן בנך..." (י' ב')

אומרים כאן חכמי ישראל: בשני בקומות בתורה מצינו את המלה "ולמען". בתחילת פרשת "בא" נאמר: "ולמען תספר באזני בן ובן בנך...", ובפרשת "עקב" נאמר: "ולמען תאריכו ימים על האדמה" (דברים יא ט'). וזאת כדי לומר לנו, שכל המטפל כראוי בחינוך בניו ובני בנותיו - זוכה לאריכות ימים על האדמה שהבטיח ה' לעמו.

רבי יהושע מאוסטרובה, בעל "תולדות אדם" קושר כאן את ראשית הכתוב - "ולמען תספר באזני בן ובן בנך..." - לדברי הסיים - "וידעתם כי אני ה'". לדבריו, עליו להפיק מכאן מוסר השכל לחשיבות היתרה של חינוך הבנים. אם נחדיח בלב בנינו ובני בנותינו את ההכרה בגדולת ה' בעולם - אזי נתעלה גם אנו למדרגה גבוהה בידיעת ה', ויקוים בנו הפסוק: "וידעתם כי אני ה'." (בני ציון)

"ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית" (יב' ג')

ראשי תיבות פעמיים המילה "אשל" - איש שה לבית אבות שה לבית. להזכיר זכות אברהם. ב' פעמים אשל: אחד בגופניות - אכילה שתיה לינה. והשני ברוחניות - להכניסם תחת כנפי השכינה. וקרוב פסח הוא גדי או טלה - זכירת זכות יצחק המרומז בגדי עזים. וזכות יעקב בטלה - "הכבשים הפריד יעקב".

ואברהם נזכר כאן רק ברמז משום שעי' ירידת אברהם למצרים מפני הרעב נגזרה גלות מצרים (עפ' רמב"ם בפ' לך לך).

סיפור לפרשה

כיצד להתנהג עם רשעים ?

מעשה ביהודי שבא לפני כ"ק האדמו"ר מרן השר שלום מבעלזא ז"ע"א, ובפיו תלונה: כל השנים חכרתי בית מזיגה מידי הפריץ, והנה לפני זמן קצר בא יהודי אחר ושכנע את הפריץ להחכיר לו את בית המזיגה, ואילו אני נותרתי ללא פרנסה! מיד קרא מרן ליהודי ההוא, ושאל אותו: מדוע עשית כך? הרי זו השנה גבול! ענה לו אותו יהודי: עשיתי בכך מצוה גדולה, משום שהיהודי הקודם היה רשע, ונהג לפתוח את בית המזיגה בשבת! וכי מצוה לגרום רעה לרשעים? - שאל אותו מרן - צא וראה כי התורה מלמדת אתנו להיפך: בפרשת "בא", כאשר אבותינו במצרים היו נתונים ב-מט' שערי טומאה, והגיע זמן גאולתם, הקב"ה לא הניח להם ליפול לשער החמישים. וכשראה הקב"ה שאין בידי ישראל מצות שבוכותו יוכלו להיגאל - נתן להם שתי מצות: מצות פסח ומצות מילה. ולכאורה הרי כבר היתה בידם עוד קודם מצוה - מצות התעסקות עם המת, שהרי מתו הרשעים מבני ישראל בשלשת ימי החושך, והיו ישראל קוברים אותם כדי שלא יראו אותם המצרים וישמחו לאיד. והרי זוהי מצוה גדולה וחשובה לפני ה' יתברך, כיוון שהיא מצות גמילות חסדים של אמת. אם כן, למה לא הספיקה מצוה זו? אלא שישיראל היו צריכים לדבר על לבם של רשעי ישראל כדי שיעזבו את דרכם הרעה וישובו בתשובה, וכך הקב"ה לא היה ממת אותם. וכך גם אתה - המשיך מרן - לא הייתי צריך לקחת את פרנסתו של חברך, אלא לדבר על לבו, שישבו בתשובה אל אביו שבשמים, ולא יפתח את בית המזיגה בשבת.

שבת שלום!

"וככה תאכלו אתו מתניכם חגרים" (יב' יא')

באחד ממסעותיו של החיד"א (רבי חיים דוד אוזולאי) לאיטליה, הפליג עמו סוחר יהודי, שהוביל עמו מלאי גדול של גבינה לא כשרה. במשך המסע השתדל הסוחר להשיג מן החיד"א "הכשר" לסחורתו, הלא כשרה, כדי שיוכל למכרה בקהילות ערי איטליה. אולם החיד"א ידע שאין הגבינה כשרה, ועל-כן דחה בתוקף הצעות מפתות שונות מצד הסוחר. כיון שראה כך, החליט האיש לכפות על החיד"א הוצאת "הכשר" בכח הזרוע: הוא שכר כמה ממלחי האניה, ואילו התנפלו על החיד"א באמצע הלילה ואימו להשליכו לתוך הים, אם לא יתן לסוחר את מבוקשו. בלית ברירה נאות החיד"א להוציא כתב "הכשר" לסחורתו של האיש הרשע, וכתב בו לאמר: הגבינה של פלוני כשרה למהדרין, יאכלו עניים וישבעו וכו', ובסיום הוסיף: "וככה תאכלו אתו מתניכם חגרים". שנת תק"ג. כשהגיע הסוחר לאיטליה, פרסם ברבים שבידו גבינה מארץ הקודש, הכשרה למהדרין בהכשר הגאון הנודע בכל תפוצות ישראל, החכם החיד"א. כנהוג בישראל, הוזמן הסוחר להציג את ה"הכשר" שבידו בפני הרב המקום. הרב קרא בעיון רב את גוסס ה"הכשר" שהוגש לו, וכשהגיע למשפט המסיים, תמה, על שום מה הוסיף החיד"א את המלים "בספר שמו"ת", לאחר הזכרת הכתוב: "וככה תאכלו אתו מתניכם חגרים". הרי כל אחד יודע, שפסוק זה נמצא בפרשת "החדש הזה לכם" שבספר שמות! הרהר הרב שעה ארוכה, עד שנתחור לו, פי במלה "שמו"ת" התכון החיד"א לראשי התיבות "שנים מקרא ואחד תרגום". עין הרב בתרגום אונקלוס על אותו הפסוק, ומצא שם: "מתניכם חגרים" - "חריצין יהון אסיירין" (=חריצי הגבינה יהיו אסורים). מיד צוה הרב לאסר את הסוחר בבית המאסר שברשות הקהילה, ולאחר חקירה בענין הודה הסוחר, שהוציא את ה"הכשר" מידי החיד"א בדרכי כפייה ואלימות. קם הרב ממקומו בהתרגשות וברך את החיד"א: "ברוך שחלק מחכמתו ליראיו".